Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 12 (468) miercuri 8 februarie 1956*4 pag. 15 bani

Copii de azi pe LOCURI STRĂVECHI

Zarandul își zvîrle culmile care-ncotro Spre Șiria însă, spre cetatea Șiriei, le aruncă mai lin, de parcă ar vrea să mîngîie cu ele acest pămînt luminos și darnic. Căci vatra Șiriei se deschide dintr-odată de sub poalele muntelui și se lasă încet spre șes, însorită și strălucitoare, ca o rochie de mireasă.

Spun bătrînii că nașii Șiriei ar fi romanii, care, coborînd din ținuturile întunecoase ale Zarandului, au călcat dintr-odată pe acest loc însorit și luminat. L-au botezat „Serenia", ceea ce în graiul lor însemna „loc luminos". De atunci își trage Șiria numele pe care-l poartă azi.

Siria de azi e o comună întinsă. Unii locuitori s-au statornicit chiar sub poala muntelui, unii pe locuri de podgorie, alții mai jos spre șes, unde pămîntul e mai roditor.

. . . .

Sînt multe sate în Șiria și aproape fiecare își are școala lui, cu patru clase. Școala cea mare, cea cu șapte clase, se află în inima comunei, cam deopotrivă depărtată de toate satele. Ar putea fi depărtarea o pricină de văicăreală pentru pionierii și elevii din Șiria, cei care vin la școala de șapte ani? Ar putea fi, de bună seamă, dar pentru cei leneși. In Șiria sînt rari însă asemenea elevi și pionieri. De altfel șirienii nu sînt îngăduitori cu leneșii. Au ei o strigătură pe care o auzi din multe guri la hore și petreceri, o strigătură care îi ia în rîs:

„Duce-m-aș și tot m-aș ducu
Unde-i plată și nu-i lucru
Și-mi plătește și ce mîncu"

S-o potrivi ea strigătura cui s-o potrivi, dar nu pionierilor din Șiria.

Și chiar de s-ar potrivi unui pionier, sînt ceilalți care nu lasă să se împlinească pe de-a-ntregul această potriveală.

In clasa a V-a de pildă, într-o adunare, Dudan Gheorghe și cu toți pionierii din grupa lui i-au spus prietenește dar și răspicat lui Ciordar Octavian:

— Ne faci grupa de rîs. Așa nu se mai poate. Te vom ajuta să te îndrepți.

Nu multe zile mai tîrziu, într-o pauză, grupa s-a adunat din nou. De data asta aveau să-l felicite pe Ciordar Octavian pentru prima notă bună pe care o luase pe pătrarul acesta.

Un gînd și o faptă

Pădurea-și lungise umbra întunecînd și mai mult drumul. Parcă era miez de noapte. Gheorghe nu lua în seamă întunericul, dar se întețise un vînt rece și tăios de-i sfîrteca pielea de pe față și-i intra prin toate oasele. De-ar ajunge acasă, se gîndea el, pipăindu-și din cînd în cînd buzunarele pline. De fapt nu se grăbea să ajungă numai ca să scape de vînt, ci și ca să poată sta să se gîndească în voie la ceea ce-l frămînta. Venea de la școală. După ce-și terminase orele, intrase în laborator și acolo își petrecuse toată după amiaza. De la începutul anului își pusese Gheorghe în gînd să construiască un transformator, Acum era sigur că știe să-l construiască. Dovedise asta. Azi făcuse rost de niște bobine și ceva sîrmă, dar mai avea nevoie de atîtea altele. Urcînd spre casă îi venise un gînd nou. Vroia însă, să-l mai frămînte. Oare să-i ceară tovarășului profesor tot ce-i mai trebuia? Știa că toate astea există în laboratorul școlii. Acesta e gîndul care-i venise pe drum. A ajuns acasă, s-a mai gîndit și s-a hotărît.

Peste cîteva zile, cam pe la aceeaș vreme, Gheorghe urca acelaș drum anevoios, din nou cu buzunarele pline. De data asta avea tot ce-i necesar pentru un transformator.

Peste alte cîteva zile, Gheorghe a ajuns la școală dis de dimineață. In clasă a intrat primul. A scos transformatorul pe care-l construise și l-a așezat pe catedră. Era emoționat. Se va bucura toată clasa de priceperea lui Pînă la urmă nu s-au bucurat numai ce-i din clasa a VII-a; s-au bucurat și cei dintr-a VI-a și cei dintr-a V-a. Toți au venit să-i vadă transformatorul. Fără îndoială că bucuria lor era îndreptățită. Mai întîi pentru că un coleg al lor izbutise să facă un lucru bun, apoi in laborator vor avea mai multe aparate.

Asta s-a întîmplat cu cîtăva vreme în urmă. De atunci, Gheorghe Ciordar a mai construit un acumulator iar acum lucrează la un aparat cu galenă. Incă ceva: s-a abonat la revista „Știință și Tehnică". Și pentru asta, odată pe lună, Gheorghe își întîrzie drumul spre casă. El își ia revista de la poștă. Și de-ar fi să sosească poșta și seara tîrziu, el tot o așteaptă.

Sandor Iuliu a stat mai întîi să socotească Să se înscrie și el la concursul regional? Asta înseamnă că cel puțin de două ori pe săptămînă, după amiaza, va trebui să meargă la cămin. Că dacă se înscrie la concurs apoi trebuie să se pregătească. El nu vrea să-și facă școala de rîs. Ii place ping-pongul. Dar asta nu-i de ajuns. Iși aminti de discuția de azi din clasă:

— Sandor, ție îți place ping-pongul și chiar știi să joci puțin. Pînă acum nu s-a înscris nimeni de la noi la concurs. Trebuie să trimitem și noi pe cineva.

Prin urmare i se cerea să reprezinte școala, unitatea.

In prima recreație alergă după instructor:

— Tovarășe instructor, înscrieți-mă și pe mine la ping-pong

— Asta înseamnă că-ți iei angajamentul să vii să te pregătești cum trebuie...

— Oi veni...

Atît a răspuns Sandor Iuliu.

In prima după amiază cînd a venit la cămin, Sandor s-a simțit stingher Stătea lîngă masa verde cu linii albe și se uita la Blaj Petre și Mihuț Teodor cum jucau. Jucau minunat. Amîndoi utemiști, muncitori. Invățaseră mai de mult. Așa ar fi vrut și Sandor să joace, ca ei. Știe el ce ar trebui să facă pentru asta; să-i roage pe Blaj și Mihuț să-l învețe și pe el. N-ar zice ei nu. Dar cum să le spună? N-are atîta îndrăzneală. Și nu se știe cînd și-ar fi luat inima în dinți dacă în după amiaza următoare, cînd a venit la cămin, utemistul Blaj nu l-ar fi luat la rost:

— Bine măi Sandor de ce nu ne-ai spus data trecută că vrei să înveți și tu, că te-ai înscris la concursul regional? Ia hai să-ți dăm prima lecție...

Acum Sandor știe să joace ping-pong, și încă învață mereu Chiar de n-o ieși el primul la concurs, dar o să vadă toată lumea acolo că el, Sandor Iuliu, pionier din Șiria, știe să mînuiască paleta.

Lenea să nu-și afle loc

Ieșind din casă, Benea Petru crezu că-l zboară vîntul. Vînt și ger. Rea vreme. „Dacă nu trec pe la Ștefan pe acasă, se gîndea Benea, iar lipsește de la școală. Tocmai azi, cînd după ore va merge toată clasa să aducă fierul vechi pe care l-am descoperit lîngă moară. Cu cît vom fi mai mulți, cu atît vom termina mai repede".

Brădean Ștefan fusese un pionier bun. In ultimul timp se cam lenevise, iar pe vreme rea lipsea de la școală. Benea și toți ceilalți din clasă erau nemulțumiți de această schimbare. Iși puseseră în gînd să nu-l lase pe Ștefan să se obișnuiască cu ea. Pentru asta îi ceruseră ajutorul lui Benea care locuia în apropiere. Dar deși locuiau amîndoi sub poala muntelui, Benea avea să se abată din drum o cale bună ca să treacă pe la el pe acasă. Și asta trebuia s-o facă tocmai cînd era vremea mai rea. Deși dimineața era geroasă, Benea se abătu din drum și urcă spre casa lui Ștefan, care se sculase dar nu avea de gînd să vină la școală. La stăruințele prietenului părea să rămînă neînduplecat. Cine-l cunoaște însă pe Benea știe că el nu dă înapoi cu una cu două. Așa că, pînă la urmă, Ștefan a fost nevoit să meargă la școală.

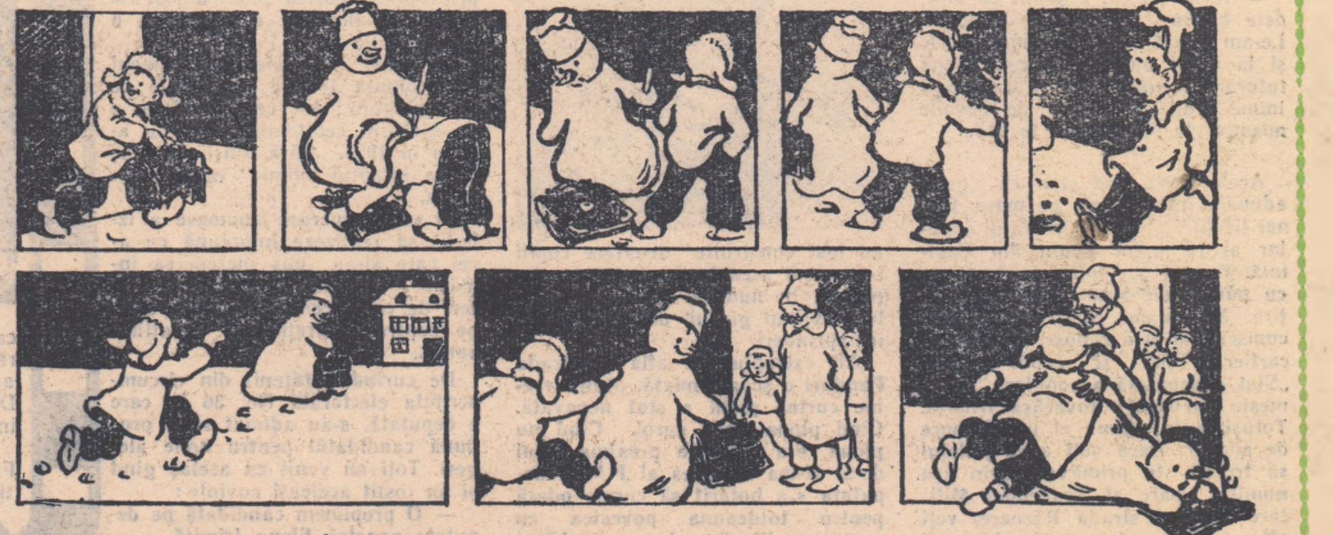
Astfel stăteau lucrurile acum cîtva timp. Dar lucrurile astea aproape s-au uitat. Și acum Benea vine la școală tot împreună cu Ștefan. Acesta însă nu mai e nevoit să se abată din drum. Se întîlnesc amîndoi la răscruce. Ștefan e din nou pionierul bun de mai înainte.

Intîmplarea asta nu-i deosebită. Dar Ștefan a înțeles din ea tocmai ceea ce a trebuit: lenea n-a izbutit să lege prieteșug prea multă vreme, cu niciun pionier din Șiria

Acestea sînt faptele... Doar cîteva fapte. Vi le-am povestit și vouă ca să vă cunoașteți colegii din depărtata Șirie

Elvira CRAIU

PĂȚANIILE LUI „MOȘ COCOLOȘ"...

...unde, pentru prima oară, faceți cunoștință cu „Moș Cocoloș", datorită unui băiat chiulangiu.

13 ani de la asasinarea lui Petre Gheorghe

Un copil visa să meargă la școală...

Cîți ani ai cititorule? Zece... Ajunge acest răspuns ca să-ți dai seama cum se desfășoară viața ta. Desigur, școala, apoi ceasurile de odihnă și joacă, învățătura, taberele, adunările pionierești. Nici nu-ți trece prin gînd că anii aceștia, ai copilăriei tale, ar putea să treacă și altfel. Și totuși, în țara aceasta au trăit înainte foarte mulți copii pentru care viața ta putea să constituie, în cel mai bun caz, un vis.

Prin 1917 trăia la Bazargic, un copil de muncitori sărmani, un copil care, mai mult decît orice, dorea să meargă la școală. Il chema Petre Gheorghe.

. . . .

Dimineața, zgribulit, în hăinuțele-i scurte și subțiri, pleca spre tipografie odată cu muncitorii. Se așeza pe scările administrației și aștepta primele exemplare ale ziarului.

Intr-un tîrziu, ieșea un domn și îi întindea un teanc de foi tipărite:

— Ia-le puștiule! Șterge-o! Să le vinzi repede...

Se miră și Petre de ce în ziua aceea ziarele erau cumpărate cu atîta nerăbdare. Un tîmplar, care venea cîteodată pe la ei, se apropie de el.

— Ei, Petrică, dă-mi și mie un ziar. Muncitorii ruși au făcut revoluție. E o zi frumoasă...

Și Petrică nu înțelese de ce vorbea dulgherul de o zi frumoasă, cînd era o zi de toamnă obișnuită, umedă și mohorîtă.

. . . .

Petre Gheorghe s-a înscris la școală, cînd împlinise de mult și zece ani. Cîțiva ani i-au trebuit ca să strîngă bani pentru taxe. Ori cît de geroase erau zilele acelea de iarnă, el mergea fericit, cu galenți de lemn în picioare, să-și potolească setea de carte. Școala era pentru el o comoară, la care ținea nespus de mult. Imprumuta cărțile colegilor și învăța din ele noaptea, la pîlpîirea unei luminări care sfîrîia ca un motan somnoros.

Petre Gheorghe a devenit de tînăr un adevărat luptător comunist. A îndurat mulți ani de temniță, bătăi la poliție, dar era fericit să cunoască drumul adevărat, spre care-l călăuzea partidul.

Pentru meritele sale de luptător curajos, Partidul îl prețuia mult pe Petre Gheorghe. In 1935 îi încredințase chiar sarcina de cinste de a fi secretar al C.C. al U.T.C.-ului.

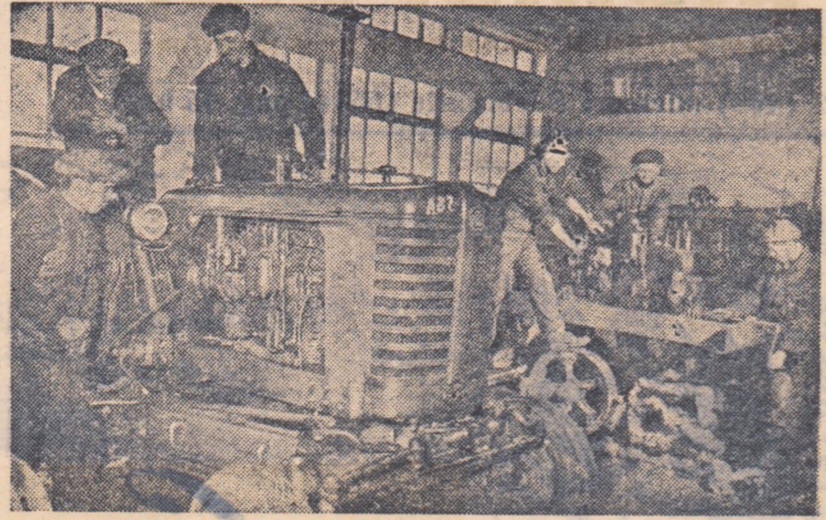
In primii ani ai criminalului război antisovietic, Petre Gheorghe activa în fruntea comuniștilor din București, fapt pentru care era urmărit de o întreagă armată de agenți ai siguranței. La 14 mai 1942 a fost arestat. 52 de zile, în șir, a fost maltratat de călăii siguranței și gestapoului fascist. Dar zbirii n-au reușit să-i smulgă lui Petre Gheorghe nici o vorbă.

La 8 februarie 1943, eroul comunist Petre Gheorghe a fost ucis pe poligonul de la Crîngul lui Bot, din Ploești. Pînă în ultima clipă a vieții, s-a gîndit la viitorul patriei sale dragi, în care peste puțină vreme stăpîni aveau să fie cei care muncesc.

Petre Gheorghe a murit și pentru tine, cititorule, pentru ca tu să te poți bucura în libertate de carte și soare.

Serban VOICU

Prin patria noastră dragă

Mecanizatorii de la S.M.T. Urziceni, regiunea București, își pregătesc tractoarele și mașinile pentru campania de primăvară.

Poveste din Deltă

(Stuful Deltei va fi folosit, printre altele, la fabricarea hîrtiei și a fibrelor textile)

Plecîndu-și către ape ciuful,
Se tînguia amarnic stuful,

Că vin cuțitele, cu mia,
Să-i căsăpească seminția —

Că secerat curînd ca paiul,
O să-l înghită putregaiul:

„— Și apa va uita și ea,
Cum trupul zvelt mi-l oglindea!"

Da-n zori, i-aduse-o lotcă vești:
„— La ce, ursuz, te jeluiești?

Desprins din mîl, vei sta curînd
Cu brazii munților în rînd,

Și-ai să foșnești, ca-n Deltă, iar,
In mii de foi de-abecedar.

Schimbat la chip, va fi să-i fii
In ceasul marei bucurii

Unui băiat cu ochi de cer,
Cravată chiar, de pionier;

Mătasă de drapel, în larguri,
Scruta-vei zări de pe catarguri —

Sau la hotar, prin ploi purtat,
Poate-i fi bluză de soldat...

Te cheamă drumuri ca-n povești -
Tu doar atît să faci: să crești!..."

Punîndu-și știrea în desagă,
Broiacii-o duc în Delta-ntreagă

Și cum își'nalță iară ciuful,
Nu-i nimeni mai semeț ca stuful...

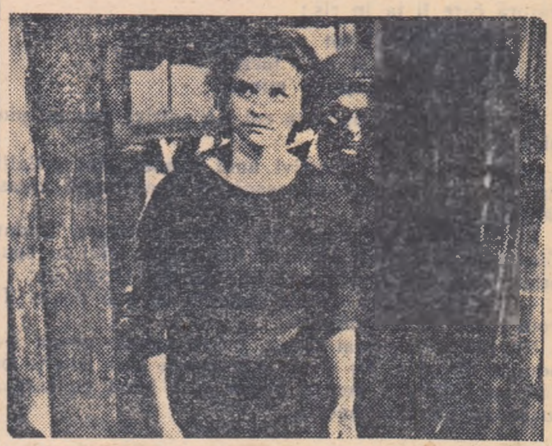
Lucian DUMITRESCU

Printre fruntașii noului cincinal

De multă vreme Vasile Sfreciuc dorea să lucreze la strung întocmai fratelui său Gheorghe, strungar vechi și muncitor de frunte. Acum doi ani, Vasile a început să-și trăiască aevea visul; a intrat la secția de strungărie a cooperativei meșteșugărești „Electro-metal" din Fălticeni. Sprijinul fratelui său i-a fost de mare folos în deprinderea meseriei năzuite. Cu timpul, Vasile a pus stăpînire pe strung. De acum, însă, nu se mai mulțumea să fie numai strungar; dorea să devină strungar fruntaș. Ce-i drept, izbutea să lucreze mai mult decît cerea norma, dar erau destui care-l întreceau. Atunci s-a hotărît să mai învețe, să dibuie cele mai ascunse „taine" ale strungăriei; dorința îi era de a păși în al doilea cincinal ca muncitor fruntaș. Și a reușit. Astăzi, el e șeful brigăzii utemiste și numele lui a apărut de curînd pe panoul fruntașilor în producție datorită unor însemnate succese obținute de el și de brigada lui.

Vedeți acest film

Pe baricadă

Pe ecranele noastre rulează un nou film polonez: „Pe baricadă".

Filmul înfățișează un crîmpei din lupta tineretului polonez împotriva ocupanților hitleriști, în anii celui de al doilea război. Eroii filmului sînt Zyzio, Stach și Kostek — trei băiețandrii care lucrează într-un atelier. La început ei protestează împotriva fasciștilor prin acțiuni personale: se

cațără de pildă, pe vagoane cu cărbuni destinați războiului și aruncă bulgării negri în cîmp. Mai apoi, prin luptătorul comunist Sekula, o cunosc pe Dorota, — conducătoare a luptei de rezistență și intră și ei în mișcarea patriotică.

Minunate sînt faptele acestor tineri entuziaști! Filmul le prezintă cu multă măiestrie, astfel că tot timpul, spectatorii trăiesc alături de ei.

O PROPUNERE DREAPTĂ

In ultima zi a anului trecut, o bătrînică a bătut la ușa Elenei Irimiță. Avea în mînă un buchet de flori roșii, migălos răsucite din hîrtie creponată. Elena Irimiță i-a deschis și a privit cu uimire roșul florilor.

— Ia-le, maică, a șoptit cu blîndețe bătrîna Ecaterina Schmadl. Le-am lucrat cu mîinile mele. Ia-le și la mulți ani, că ne ești dragă tuturor. Ai suflet bun și tragere de inimă cînd e vorba de nevoile noastre. Ia florile, nu te sfii...

★

Acele flori, încă stau cu grijă adunate într-o vază, pe masa Elenei Irimiță, deputată în sfatul popular al raionului Lenin din Capitală. E o femeie între două vîrste, cu părul mergînd spre încărunțire. Nu numai cetățenii din circumscripția ei o cunosc, ci întregul cartier. Pînă și copiii o știu! „Sînt o deputată a copiilor...", glumește cîteodată tovarășa Irimiță. Totuși, e în gluma ei un sîmbure de adevăr. Dacă veți avea prilejul să treceți în primăvară prin așa numitul „parc al Academiei Militare" ori pe strada Răzoare, veți afla acolo o sumedenie de copii dîndu-se huța în niște leagăne comode și frumos lucrate. Leagănele

au fost construite deoarece copiii i-au cerut aceasta deputatei, iar deputata, în numele lor, a mers de le-a obținut gratuit din partea unei întreprinderi.

Alt exemplu: se află în strada Panduri o școală mixtă. Multă vreme curtea școlii a stat nepavată. Cînd ploua, era noroi. Cînd nu ploua, era praf. In preajma celui de-al II-lea Congres al P.M.R. deputata s-a hotărît să curme odată pentru totdeauna povestea cu curtea școlii. S-a dus, s-a zbătut în tot locul, pînă a ajuns la Sfatul Popular al Capitalei. „Dar cîți dintre copiii dumitale învață la această școală, de n-ai tihnă pentru ea?" a întrebat-o cineva. „Eu n-am copii, dar... cei de la școala aceea sînt toți fiii mei și vreau să le fie bine!" a tăiat ea scurt vorba guralivului. Așa s-a făcut că, peste puțin, curtea școlii a fost asfaltată în timp de o noapte și o jumătate de zi!

Să nu-și închipuie însă nimeni că deputata Irimiță muncește de una singură; tot ceea ce face, e cu ajutorul cetățenilor care au ales-o în 1953. „Fără dînșii eu n-aș putea înfăptui nimic" mărturisește ea.

Și multe lucruri frumoase a izbutit să realizeze împreună cu acei care și-au pus încrederea într-însa: pavări de străzi, biblioteci de casă, cercuri de citit, echipe pentru întreținerea spațiilor verzi...

De curînd, cetățenii din circumscripția electorală No. 36 în care e deputată, s-au adunat să-și propună candidatul pentru noile alegeri. Toți au venit cu acelaș gînd și au rostit aceleași cuvinte:

— O propunem candidată pe deputata noastră Elena Irimiță.

Dreaptă propunere.

Al. Ovidiu ZOTTA

Din experiența pionierilor sovietici

CUVÎNTUL de ONOARE

Spre sfîrşitul zilei timpul se schimbase. Vintul urla şi îţi arunca în ochi zăpadă măruntă care te înţepa. Mitea îşi puse coşul pe spate şi plecă la drum înfruntînd vîntul. Trebuia să se grăbească. Trenul pleca peste 40 de minute, iar băiatul promisese să vină acasă tocmai cu acest tren.

Lîngă casa de bilete, pe Mitea îl strigă cineva:

— Mitca! Bulgakov! El este!

Trei băieţi cu serviete în mînă zîmbeau, strigau şi îl băteau pe Mitea pe spate. Mitea zîmbea şi el, căutînd să-şi aducă aminte unde îi mai văzuse pe aceşti băieţi. Da, aceştia sînt Vitea, Vadik şi Colea. El a fost împreună cu ei în tabăra pionierească. In primul moment nici nu i-a putut recunoaşte, fiindcă erau îmbrăcaţi cu paltoane de iarnă şi căciuli cu urechi.

— Ce bine că ne-am întîlnit...

— Hai să mergem undeva.

— Să mergem chiar acum...

Băieţii vorbeau în cor şi se grăbeau de parcă cineva avea de gînd să-i oprească.

— Nu pot să merg astăzi, — spuse Mitea oftînd. Ştiţi, veniţi mai bine pe la mine. Stau la Voskresensk!

Băieţii se uitară unul la altul.

— Veniţi şi cu schiurile... O să mergem la pădure. Vreţi?

— N-ar fi rău! O să venim, doar mîine e duminică.

— Dar cum o să te găsim?

Mitea vru să facă pe o bucată de hîrtie planul drumului, dar trenul trebuia să plece dintr-un moment în altul.

— Am să vă aştept la gară, — spuse Mitea grăbit.

— Să veniţi neapărat cu trenul de 8. La 10 dimineaţa am să vă aştept pe peron.

— Şi dacă n-ai să vii să ne aştepţi? — întrebă Vadik.

— Dă-ţi cuvîntul de onoare!

Trenul pornise şi Mitea strigă din mers:

— Pe cuvînt de onoare.

In vagon el agăţă coşul de un cîrlig, cumpără două porţii de îngheţată şi tot gîndindu-se la întîlnirea de mîine cu prietenii, ajunse, fără să observe cum a trecut timpul, pînă la staţia unde trebuia să coboare.

Spre seară, Mitea se simţi prost. Răguşise, obrajii îi ardeau şi-l durea gîtul.

— Ai mîncat îngheţată, ce să-ţi fac, — spuse mama dînd din cap. Trebuie să te culci în pat.

Mitea era dispus să se culce şi în pat, să ia orice doctorie numai ca a doua zi să fie sănătos.

Dar doctoriile n-au ajutat. Mitea înghiţea din ce în ce mai greu, gîtul îl durea şi se gîndea cu groază la tovarăşii care trebuiau să vină.

— Mamă, spuse el, dimineaţa, trăgîndu-şi cizmele, trebuie să merg pînă la gară.

El povesti despre întîlnirea de ieri.

Atunci mama îşi scoase paltonul din cuier, se uită la ceas şi zise:

— Spune-mi cum sînt îmbrăcaţi băieţii. Am să merg eu să-i întîmpin.

Mitea vru să strige de bucurie, s-o sărute pe mama.

— Mamă, ei au schiuri, — şopti el, — mă vor căuta cu ochii. Ai să-i recunoşti imediat....

Mama lui Mitea s-a întors destul de tîrziu şi singură.

Ea îşi scoase paltonul, îşi încălzi mîinile la sobă şi se apropie de patul fiului.

— Mamă, nu fii supărată, eu sînt de vină. Trebuia să le cer să-mi dea cuvîntul de onoare că vin.

Mitea se înşela. Cine nu respecta cuvîntul de onoare dat de un tovarăş este puţin probabil că se ţine el însuşi de cuvînt.

R. KOVALENKO
regiunea Moscova
oraşul Voskresensk

„HAI, MAI CÎNTĂ-NE CEVA!"

Cristea Maria e o fată mărunţică, negricioasă. Faţa ei tuciurie, pare să se fi întîlnit în fiecare zi cu razele soarelui. Dar nici faţa, nici ochii ei mereu neastîmpăraţi, nu-i întrec glasul lin şi plăcut.

A fost de ajuns s-o audă cîntînd o dată colegele ei, ca să o roage mereu:

— Hai, mai cîntă-ne ceva Maria! Şi Maria cînta! Cînta la şcoală, acasă şi la toate serbările.

In curînd însă, un lucru ciudat le-a atras atenţia fetelor. Glasul Mariei dispărea ca prin minune cînd era scoasă la lecţie.

— A... a... a, sau ă... ă... ă, atît putea să spună. Şi desigur, în catalog, lîngă numele ei începură să apară notele slabe.

Maria însă cînta mereu; la şcoală, acasă, la serbări.

Intr-o zi de luni, a primit 2 la fizică şi romînă.

— N-am putut să învăţ ieri, am cîntat la serbare, a mărturisit ea plîngînd.

— Dar să vedeţi ce-au mai aplaudat-o! Şi ce frumos a cîntat! zise Judele Iuliana.

Iuliana era prietena cea mai bună a Mariei. După amiezele le petreceau împreună pe un teren sportiv unde se află şi un leagăn.

— Ce-am mai rîs ieri cînd a căzut Cristea de pe leagăn, povestea Iuliana.

Deci rîs şi joacă cîtă pofteşti. Dar despre lecţii... Ei, despre lecţii nu pomenea nici una nici cealaltă.

Timpul trecea, dar notele Mariei nu se schimbau, nici la matematică, nici la romînă.

— Ce facem cu Maria? îşi întrebă într-o zi colegele Cercel Mariana, una dintre elevele silitoare.

— Să-i spunem să înveţe!

I-au spus, dar degeaba. Apoi au hotărît s-o ajute Sezon Gabriela şi Petru Luminiţa.

— Azi cînt la căminul cultural... sau găsea alte motive cînd venea rîndul ajutorului.

Se apropiau examenele.

— Trebuie să ne apucăm de învăţat, îi zise Iuliana... Nu mai e mult timp pînă la examene!

— Invaţă tu! Eu mai am timp, îi răspunse nepăsătoare Maria.

Vara e minunat la mare. Valurile se apropie de tine gata, gata să te înghită. Apoi în amurg... se aprind nenumăratele lumini din port, farul... şi din depărtări vin mereu valuri, valuri nevăzute care se izbesc cu zgomot de stîncile malului. „Au şi ele cîntecul lor", îşi zicea Maria.

Au sosit examenele. Glasul Mariei a dispărut din nou, şi cum pe tăcere nu se dau note 5, Maria a rămas repetentă. Prietena ei, Iuliana, care s-a pregătit în ultima vreme a reuşit să răspundă destul de greu la întrebări, dar a trecut clasa.

Intîmplarea Mariei a fost o învăţătură pentru Iuliana şi colegele ei care nu se prea ţineau de carte.

A început un nou an de şcoală. Intrînd într-o pauză în clasa a VII-a nu veţi mai auzi glasul Mariei — ea a rămas în clasa a VI-a, dar veţi auzi altceva.

— Ştiţi, noi ne pregătim încă de pe acum pentru examene, mi-a zis Cercel Maria. Pentru examenul de admitere trebuie să ne pregătim şi la aritmetică. Mi-am făcut un caiet special şi caut să-mi reamintesc tot ce-am învăţat...

— Şi eu mă pregătesc...

Din privirile lor veţi înţelege uşor că nici una nu vrea să păţească ce-a păţit Maria.

Irina RA[illegible]LIAN

Fapte pionierești

Am învățat să fotografiez

Sînt membru al cercului de fotografi amatori al şcolii noastre. Aici am învăţat cum să fac fotografii şi cum să developez filmul. La început ne-am fotografiat noi, membrii cercului, apoi am fotografiat şi pe cei mai buni pionieri ai unităţii. Oare au ieşit bine? Aceasta însă s-a văzut abia la developare. Cum am procedat? Intr-o cameră unde am făcut întuneric, am aprins un felinar învelit cu o hîrtie creponată roşie. Astfel am obţinut lumina roşie. Lumina albă am primit-o de la o lampă de gaz. Aşa, fără electricitate, am developat toate fotografiile. Pe cele mai reuşite le-am aşezat în jurnalul de zi al unităţii.

Noi, membrii cercului, am dori ca pionierii de la sate, care au asemenea cercuri, să ne împărtăşească şi ei din experienţa lor.

Ion COMAN
com. Armăşeşti-Groşi
raionul Horezu — reg. Piteşti

Eugen povestește...

O dimineaţă geroasă. Pămîntul, acoperit cu cîteva firişoare de zăpadă, era îngheţat tun. Eugen Antonescu se îndrepta grăbit şi vesel către casa prietenului său Mircea Mănoiu. Ajuns la Mircea, nici nu intră bine şi începu să povestească:

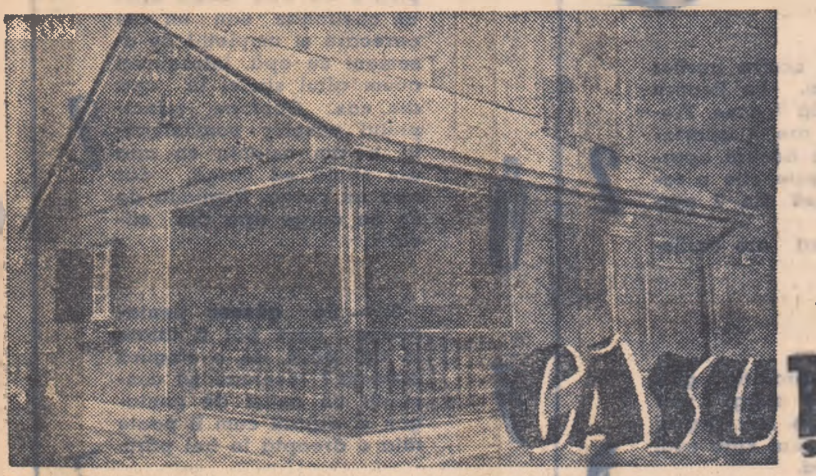
— „Treceam mai mult aiergînd printre lume. Eram foarte vesel şi nu priveam deloc înainte. Cînd m-am apropiat de pompă (de acolo ia apă multă lume) am văzut un bătrîn care se căznea să ducă două găleţi cu apă. Mîinile i se înroşiseră de frig şi picioarele păşeau nesigure pe gheaţă. Nu ştiu, la început, am privit aşa... fără să mă gîndesc la nimic. Apoi deodată am fost lîngă bătrîn. I-am luat găleţile din mînă şi am pornit în urma lui spre casă. Cînd am ajuns, m-a mîngîiat cu mîna-i slabă şi nu mi-a zis decît atît:

— Eşti pionier?

— Da, i-am răspuns şi mi-am luat grăbit ziua bună. Am plecat vesel şi uşor ca un fulg. Aşa mă simt totdeauna cînd fac o faptă bună".

Şcoala de 7 ani nr. 1
Feteşti

Ştefan ALECU
coresp. „Scînteii pionierului" pentru regiunea Constanţa

CĂSUȚA de rumeguș

Nu de mult, în capitala ţării noastre, pe Calea Victoriei, s-a ridicat o căsuţă neobişnuită. La construirea pereţilor ei nu s-au folosit nici bîrne de lemn, nici cărămizi, nici beton şi nici măcar cunoscuta turtă dulce din poveste. Căsuţa aceasta e cu atît mai ciudată cu cît la construirea ei nu s-au folosit nimic altceva decît aşchii, rumeguş şi talaş de lemn.

— Astea-s poveşti! — o să spuneţi voi. Cum să poţi construi o casă din rumeguş? Şi-apoi, de construit s-ar mai putea construi, dar ce să faci cu o asemenea casă? Suflă odată un vînt şi s-a terminat cu ea.

Dar iată că pe Calea Victoriei au suflat vînturi destule, ba chiar îndeajuns de puternice, şi căsuţa nu numai că nu s-a risipit, dar nici măcar nu s-a clintit din loc. A rămas la fel de frumoasă, cu obloane verzi la ferestre, cu ceardac şi cu pereţi... de rumeguş.

Să fie vreo minune? Nu, nici de cum! Pentru că la construirea căsuţei acesteia, aşchiile, talaşul şi rumeguşul n-au fost folosite aşa cum au ieşit ele de sub bardă, rindea sau fierăstrău, ci numai după ce au fost prelucrate într-un anume fel. Aşchiile au fost trecute mai întîi prin nişte maşini speciale care le-au dat o anumită dimensiune şi formă. Apoi au fost puse la nişte tipare, împreună cu talaş şi rumeguş care folosesc de albinei la umplutură. Peste acestea, s-au turnat aşa numitele răşini sintetice, iar amestecul a fost supus unei mari presiuni. Şi iată că de aici au ieşit nişte plăci de toată frumuseţea. Plăcile sînt la fel de tari ca şi lemnul de stejar, dar mai au şi alte calităţi. Aşa de pildă, una din plăci a fost pusă, experimental, în apă şi a stat o lună de zile acolo. Cînd a fost scoasă ea nu prezenta nici o modificare. Spre deosebire de lemn, plăcile acestea se aprind foarte greu.

Din aceste plăci, numite „plăci aglomerate din aşchii de lemn", a fost construită şi căsuţa de pe Calea Victoriei. Căsuţa are două camere, potrivit de mari, un hol, baie, cămară, ba chiar şi un mic cerdac. Baia, bucătăria şi cămara sînt căptuşite cu un material foarte rezistent la apă — placaj bachelizat. Pereţii dinafară ai căsuţei au fost daţi cu un lac protector (pe bază de clor — cauciuc). Acest lac nu permite apei să pătrundă în plăci.

Casa nu este acoperită nici cu ţiglă şi nici cu tablă ci cu plăci de pertinax (hîrtie impregnată cu bachelită şi presată la cald). Plăcile de pertinax sînt destul de rezistente la ploi şi vînturi.

Căsuţa aceasta mai are însă două avantaje destul de importante: mai întîi că se construeşte mult mai repede decît una din zid sau din bîrne de lemn, iar apoi, iarna, în căsuţa aceasta e mai cald decît în celelalte.

Folosirea plăcilor aglomerate din aşchii de lemn la construcţia de case cît şi la alte construcţii, aduce ţării noastre o importantă economie de lemn preţios. Iar talaşul, aşchiile, rumeguşul, nu vor mai fi socotite de acum înainte ca ceva nefolositor.

Ing. Dan GHEORGHIU
de la Institutul de Cercetări şi Experimentări pentru Industria Lemnului

200 DE ANI DE LA NAŞTEREA LUI WOLFGANG AMADEUS MOZART

„A compune este unica mea fericire, singura mea pasiune".

(10 octombrie 1777)

„Cei mai buni şi cei mai adevăraţi prieteni sînt săracii. Cei bogaţi nu ştiu nimic despre prietenie".

(7 august 1778)

„Inima este aceea care înnobilează pe om; şi dacă nu sînt un conte, atunci am poate mai multă cinste în pieptul meu de cît mulţi conţi. Fie el argat sau conte, devreme ce mă insultă, este în aceeaşi măsură un nemernic".

(20 iunie 1781)

Rînduri scrise de W. A. Mozart

„A fost un om minunat..."

de **HILDA JEREA**
laureată a Premiului de Stat

Era într-o seară grea de iarnă, la 27 ianuarie 1756 — în orăşelul Salzburg, cînd în dormitorul trist şi întunecat al familiei Mozart se născu ultimul copil al lor: Wolfgang Amadeus.

Familia marelui Mozart era o familie de oameni simpli şi modeşti; bunicul lui fusese legător de cărţi. Tatăl lui, Leopold Mozart, compozitor şi muzicant la curte, era o fire severă, dar extrem de devotată familiei şi copiilor săi. Mama lui Mozart, o femeie simplă, veselă, s-a dovedit o minunată soţie şi mamă. Caracterul ei vioi şi comunicativ a înrîurit în mod deosebit sufletul lui Mozart.

Impreună cu Nannerl, sora sa, micul Mozart a arătat din fragedă vîrstă puternice însuşiri muzicale fiind consideraţi „copii minune"; dar curînd, Wolfgang dovedeşte un talent cu totul neobişnuit, întrecînd chiar pe sora sa cu cinci ani mai mare, iar mai tîrziu lăsînd-o cu totul în urmă.

Băiatul învaţă să cînte la vioară, la pian, la orgă, la clavecin.

Cînd el se ocupa de muzică, se dăruia acesteia cu toată însufleţirea şi seriozitatea, neîngăduind nimănui să-l stingherească în activitatea sa. Ii plăcea să cînte numai în faţa adevăraţilor cunoscători de muzică.

Tatăl, convins de însuşirile muzicale ale copiilor săi şi în special de talentul cu totul excepţional al lui Wolferl (cum îl numea el), se gîndi să întreprindă turnee de concert cu copiii săi, în cele mai mari centre muzicale din Europa.

Astfel, de mic copil, Mozart a fost pus în faţa greutăţilor vieţii, cu prejudecăţile societăţii din acea epocă, cu răceala şi trufia curţilor împărăteşti pe care le vizita şi unde trebuia să cînte, obligat fiind să lupte pentru existenţă.

In cursul unui asemenea turneu, Mozart a fost auzit de Goethe. Iată impresiile marelui poet german:

„L-am văzut pe Mozart cînd era băiat de 7 ani, în timpul unui concert; eu însumi aveam vreo 14 ani, dar îmi amintesc totuşi cu multă precizie de acest băiat neobişnuit de talentat".

In aceste turnee, cei doi copii şi în special Wolfgang, trebuiau să se producă în fel şi chip: să cînte la vioară, să acompanieze la pian o simfonie cîntată de orchestră avînd clapele pianului acoperite cu o pînză. Sau trebuiau să ghicească, după auz, tot felul de sunete cîntate din cele mai diferite instrumente, etc.

Grea era viaţa familiei Mozart, poposind mereu pe alte meleaguri şi trebuind să aştepte „mana" împărătească.

Talentul lui Mozart se dezvoltă însă vertiginos. După primele sale piese instrumentale, la 10 ani scrie primul oratoriu, la 12 ani dirijează o compoziţie proprie, o messă solemnă.

In tot acest timp Leopold Mozart a continuat să se ocupe cu devotament, pricepere şi seriozitate de educaţia muzicală a copilului său, îndrumîndu-l pe calea aprofundării studiului teoretic al muzicii.

O influenţă binefăcătoare în evoluţia creatoare a lui Mozart au avut-o doi muzicieni de seamă: Johann Cristian Bach, care a fost unul din primii săi îndrumători în domeniul muzicii instrumentale şi Joseph Haydn, marele sfetnic şi prieten al lui Mozart pînă la sfîrşitul vieţii sale.

Haydn îl preţuia pe Mozart ca pe unul din cei mai de seamă creatori ai epocii sale. — „Mozart este cel mai mare compozitor pe care-l cunosc. El are gust muzical şi în afară de asta el posedă înalte ştiinţe componistice".

Nenumărate sînt genurile de muzică pe care geniul lui Mozart le-a cuprins: concerte de pian şi vioară, sonete, simfonii, cantate.

Dar ceea ce Mozart a nutrit în permanenţă ca un ideal al vieţii sale, a fost ideia de a scrie o operă naţională germană. „Eu sînt pentru opera germană; fiecare naţiune are opera ei. Pentru ce n-am avea şi noi, germanii, opera noastră? Oare germana nu-i la fel de uşor de cîntat ca şi franceza, engleza sau rusa?"

Mozart a împlinit acest ideal al său prin numeroasele opere pe care le-a lăsat moştenire umanităţii.

Cine n-a auzit opera „Răpirea din Serai", „Nunta lui Figaro", „Don Juan", sau nemuritoarea operă „Flautul fermecat", această lucrare de mare suflu popular scrisă la un înalt nivel artistic?

In cei 35 de ani de viaţă ai săi, Mozart a lăsat o uriaşă creaţie muzicală, variată şi bogată, care va rămîne un luminos exemplu închinat omenirii şi dragostei de om.

Mozart a murit într-o zi de iarnă. La înmormîntarea sa viscolea. Un cortegiu sărăcăcios l-a întovărăşit pe marele compozitor pe ultimul său drum. „Inmormîntarea lui Mozart a fost aceea a „unui sărac necunoscut", corpul său fiind îngropat nu într-un loc anume rezervat ci în aşa zisa „groapă comună a săracilor".

Dar omenirea îi păstrează şi îi va păstra veşnic trează în inimă muzica sa, care parcă vorbeşte oamenilor despre vremuri viitoare, despre căi noi şi luminoase.

Unele dintre cele mai frumoase aprecieri despre Mozart, ca om şi ca artist, le-a făcut Ceaikovski, mare admirator al operei mozartiene.

„A fost un om minunat şi nesfîrşit de bun. Curăţenia sufletului său era mare. Lui îi erau necunoscute invidia, sentimentul de răzbunare, ura de oameni. Toate virtuţile sale răsună în muzica lui, a cărei principală calitate este puterea ei de a înfrăţi oamenii, de a-i lumina şi de a semăna în sufletele lor iubirea".

In numărul din 1 februarie s-a deschis concursul nostru „Cine ştie mai mult?".

Urmăriţi cu atenţie publicarea întrebărilor căci vor fi declaraţi cîştigători numai cei care răspund la toate întrebările dintr-o etapă corespunzătoare grupei de clase din care fac parte. Cel care nu răspunde la o singură serie de întrebări pierde etapa respectivă (a I-a sau a II-a).

Răspunsurile se trimit pe adresa redacţiei: Bucureşti, Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin", Piaţa Scînteii nr. 1. Scînteia pionierului.

Nu uitaţi să scrieţi citeţ adresa pe plic cu menţiunea: Pentru concursul „Cine ştie mai mult?".

Grăbiţi-vă să trimiteţi răspunsurile pentru fiecare serie de întrebări în cel mai scurt timp de la apariţia lor. După o lună de la apariţia fiecărei serii noi vom publica răspunsurile juste la întrebări. De la această dată răspunsurile voastre nu vor mai putea fi luate în consideraţie.

SERIA II-A

PENTRU CLASELE A IV-A ŞI A V-A

1. — Un grup de pionieri au plecat într-o excursie cu barca. Tot timpul drumului, acul busolei pe care o aveau excursioniştii, a arătat spre cîrmă. Spre ce punct cardinal au călătorit ei?

2. — Noul nostru cartier are 7 străzi. Pe fiecare stradă se află 7 case. Fiecare casă are 7 apartamente, iar în fiecare apartament locuieşte cîte o familie compusă din 7 persoane.
Cîţi locuitori are cartierul nostru?

3. — Pe suprafaţa globului, cu cît mergi mai spre nord este mai frig şi cu cît mergi mai spre sud, este mai cald.

4. — Cînd sînt mai uscate lemnele care se taie din pădure: iarna sau vara?

5. — Cine se naşte de trei ori şi moare o singură dată?

PENTRU CLASELE A VI-A ŞI A VII-A

1. — Cînd se propagă sunetul mai repede: pe vreme frumoasă sau pe timp ploios? Explicaţi de ce.

2. — Luaţi o sticlă şi umpleţi-o cu apă. Luaţi apoi un castronaş sau un vas oarecare şi umpleţi-l de asemeni cu apă. Introduceţi acum gîtul sticlei în apa din vas. Conform principiului vaselor comunicante, ne-am aştepta ca apa din sticlă să curgă, dar apa nu curge. Explicaţi de ce nu curge apa din sticlă?

3. — Se găsesc pentagoane care pot fi tăiate în trei părţi, de o singură dreaptă? Incercaţi să construiţi un astfel de pentagon şi arătaţi cum îl poate tăia o dreaptă în trei părţi.

4. — De ce cad frunzele toamna?

5. — Cum se numeşte continentul scufundat în Oceanul Atlantic? Dar cel din Oceanul Pacific?

Redacţia şi administraţia: Bucureşti Piaţa Scînteii, tel. 7 61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS—3452—52